

Kilka słów o Wisławie Szymborskiej

24 września w szkole będziemy świętowali Dzień Patrona. Warto przybliżyć postać Wisławy Szymborskiej, ale od tej innej strony, nie biograficznej.

Nasza Patronka zawsze miała sentyment do kiczowatych bibelotów, dziwnych gadżetów przywożonych z zagranicznych podróży albo wyszukanych na targach staroci. Zbierała stare pocztówki i kamienie. Lubiała fotografować się pod tabliczkami miejscowości o charakterystycznych nazwach,

W mieszkaniu poetki w różnych miejscach można było znaleźć dziwne przedmioty: włochate prosię – pozytywkę z korbką w postaci świńskiego ogonka, damską nogę z marcepanu, popielniczkę w kształcie orła i wiele, wiele innych. Najczęściej były to przedmioty, które dostała w prezencie. Kiedy już nacieszyła się bibelotami, często przeznaczala je jako fanty na loteryjkę. Tę zabawę kultywowała przez lata i zapraszani przez nią goście przyzwyczaili się do tego, że zawsze po kolacji odbywało się losowanie.

Wielką pasją Wisławy Szymborskiej było własnoręczne robienie pocztówek kolaży.

Szymborska tworzyła, ale o swoich wierszach nie lubiała rozmawiać. rozmowę o sprawach Nie komentowała również dorobku innych poetów. O procesie twórczym mówiła z charakterystycznym dla siebie dowcipem: „najważniejszą czynnością poety jest skreślanie, a najpotrzebniejszym meblem w jego mieszkaniu – kosz na śmieci.”

Zawsze skromna i z dystansem do świata, siebie i swojej twórczości, czemu wyraz dała w wierszu „Wieczór autorski”, dlatego tym bardziej zaskoczyło ją przyznanie Nagrody Nobla w dziedzinie literatury. Informacja ta wcale jednak jej nie ucieszyła, ale przeraziła. Czuła się zakłopotana, bała się zainteresowania swoją osobą oraz obowiązków związanych z nagrodą.

Nagroda Nobla niewiele zmieniła w jej obyczajach. Pozostała skromna, wierna swoim przyjaźniom, nie udzielała się towarzysko. Dużo czytała, rozwijała swoje wszechstronne zainteresowania.

Zmarła 1 lutego 2012 roku.

Wisława Szymborska wydała 13 tomików wierszy: Dlatego żyjemy (1952), Pytania zadawane sobie (1954), Wołanie do Yeti (1957), Sól (1962), Sto pociech (1967), Wszelki wypadek (1972), Wielka liczba (1976), Ludzie na moście (1986), Koniec i początek (1993), Chwila (2002), Dwukropek (2005), Tutaj (2009), Wystarczy (2012) – wydany pośmiertnie.

Jej wiersze przetłumaczono na ponad 40 języków, a dorobek został uhonorowany wieloma odznaczeniami i medalami.